

NOVI ROD

LETNIK III.

FEBRUAR 1923

VSEBINA 2. ZVEZKA:

Stano Kosovel: ZIMSKO RAZMIŠLJANJE	Stran 17
Oton Župančič: STARI MEDO	" 17
Fran Milčinski: JUNAŠTVO. 1. Boriški ban se ponaša z junaštvom (z ilustracijo M. Gašparija)	" 18
Vladimir Levstik: „JAK, JAK! JAKA JUNAK!“ (Konec)	" 21
Fr. Ločniškar: CIGANI	" 26
Ivan Albreht: BOGATA KMETICA IN NJENA HČI	" 27
PUST (z ilustracijo A. Černigoja)	" 28
ZRNCA	" 29
KOTIČEK MALIH	" 31

Novi rod izhaja prve dni vsakega šolskega meseca ter stane na leto 10 L; za pol leta 5 L; za četrt leta 2:50 L; posamezne številke so po 1 L. V inozemstvo 12 L letno. — Odgovorni urednik: Josip Ribičič. — Uredništvo se nahaja v Trstu, ulica Fabio Severo 25. - Uprava: „Novi Rod“, Trieste - San Giovanni, Casella postale. Last in založba „Zveze slovanskih učiteljskih društev“ v Trstu.

Tisk tiskarne „Edinosti“ v Trstu.

Zimsko razmišljanje.

Kam pa so žarki pekoči zbežali,
 kje pa so solčni prameni ostali?
 Zunaj vse belo je, burja nas brije,
 s krivci ledenimi brije in vije
 kot da nas hoče uвити nalašč.
 Mi se zavijamo v plašč.

Kam pa vsi ptiči so pevci zleteli,
 ki so do pozne jeseni nam peli?
 Šli so v dežele, navék razcvetene,
 šli so za vejami, ki so zelene —
 tam vsak od njih poiskal bo nov dom.
 Kdaj pa jaz svojega bom?

Zunaj je mrtvo, ni žarkov, ni ptičev,
 vsepovsod polno je golih grmičev;
 žarki zbežali so, ptiči zleteli,
 solčni prameni pa mehko so vjeli
 se kakor pesmica v moje srce.
 Pómlad, jaz čakam naté!

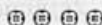
Stano Kosovel.

Stari Medo.

Brunda gunda, brunda gunda —	meda polna skleda!
meda polna skleda!	Če pa vidi polno skledo,
Stari Medo — bistra glava:	rad vam pleše stari Medo!
prazna skleda — Medo spava...	Brunda gunda, brunda gunda —
Brunda gunda, brunda gunda —	meda polna skleda!

Oton Župančič.

FRAN MILČINSKI:

Junaštvo.

1. Boriški ban se ponaša z junaštvom.

Stoji, stoji v plemeniti Bosni mesto Borič, sredi mesta trden grad. Močno ga varuje zidovje, ob štirih vogalih ga čuvajo štirje silni okrogli stolpi. Opasan je grad od globokega jarka, temna voda stoji v jarku, preko vode visi na verigah most, lahko ga dvigneš, lahko ga izpustiš. Trden je grad, hraber njegov gospodar.

Ob južni strani grajskega zidu, od stolpa do stolpa leže ravne gredice, polne so prijaznega cvetja. Obroblja jih dehteči rožmarin, med rožmarinom vodijo bele stezice. Bujno se vzpenja po sivem zidovju plezajoča roža.

Razodeva vrtič, da ga neguje nežna ženska roka.

Solnce stoji med poldnem in med večerom, še pripekajo njegovi žarki, v grajski dvorani pa je hladno.

Vino pijeta v hladni grajski dvorani dva vrla junaka.

Prvi je Borjan, boriški ban, gospodar tega gradu. Korenjak je brez para, na prsi mu padajo črni brki, na pol sedi, na pol leži v svojem stolu, daleč pod mizo ima izleknjene noge, ogromna pest mu počiva na svetli hrastovi mizi. Vino mu je udarilo v lice, vino se mu bliska iz oči, glasan je, z jezika mu govori vino.

Drugi mu je verni pobratim kapetan Dražič, siva glava, moder mož.

Pa je udaril boriški ban s silno pestjo po hrastovi mizi, da se je pest odtisnila v les. «Govori, Dražič kapetan, verni mi pobratim, ali ni res: kjer se bliskajo sablje, kjer padajo glave boljšega ni od mene junaka v vsej naši zemlji!»

Nasmehnil se je sivi tovariš. «Komu to poješ? Nikdo ti ne odreka junaštva. Vino je odprlo besedam lino, pa so besede ti kakor ptice, od ust lete do ust, kakor ptica leti z veje na vejo. Zemlja naša je prostrana, vsake vrste v njej živé junaki, vsak dan vzredi novih. Lahko da ti zemlja čuje bahato besedo in ti jo zameri, pa ti pošlje junaškega sina na junaški dvoboj. Ako ti ga ne pošlje jutri, pošlje ti ga pojutrišnjem, da ti bo kos.»

«Baš to si želim, da ga pošlje. A kos ni boriškemu banu nihče.» Plosknil je z rokama. «Hej, vina! Vrča sta prazna!»

Vrata so se odprla; kakor bi posijalo v mračno dvorano zlato božje solnce, se je prikazala na pragu dična devojka, ponosna sestra boriškega bana.

Zasukala se je, da postreže žejnima gostoma.

Ustavil jo je Dražič kapetan. «Hej, devojka Roža, kaj tako tiha, kaj tako temna? Mar ti nima oko prijaznega pogleda za sivega prijatelja?»

Zardela je. Skrivala mu je oči, ali je videl, da so solzne.

Prijel jo je za bele roke. «Ne, jabolko moje zlato, kum sem ti, ne greš mi odtod, da mi prej ne razodeneš, kaj ti je užalilo drobno srce.»

Devojka Roža si je utrnila solze in je povedala: «Zadnjih sužnjev jok me preganja. Na vrtu sem ravnala miljeno cvetje. Ob kamenitem stolpu se vzpenja v solnčnem svitu krasota rdečih in belih rož, v mračnih globinah za kamenitim zidovjem pa ječe ujetniki, trideset sužnjev iz bridkih bojev. Toži se jim za solncem in zrakom, toži se jim za svojci.»

Z grohotom jo je prekinil brat, boriški ban. «Ko se jim hoče zraka in solnca, ustrezno jim bodi! Jutri je krstna slava pobratima Gavrana, na krstno slavo se popeljemo v svilnatih in steklenih kočijah, pa nam ne bo treba vprezati konj in volov, trideset sužnjev vprežemo v kočije, da nas popeljejo na krstno slavo.»

Ogorčenje je izpreletelo devojki Roži mlado lice, urno se je z vrčema obrnila iz dvorane.

Dražič kapetan pa je govoril boriškemu banu: «Nikar tako, pobratim dragi! Ni junaško, ko žališ blago srce. In ne misli, da je junaštvo le tam, kjer bliskajo sablje, kjer padajo glave. Junaštvo je tudi ljubezen in dobroti. Kaj ti pravim, dragi brate, otvori vrata svoje kamenite ječe in izpusti trideset jetnikov! Ali jih izpusti tako, da jih oceniš in se ti odkupijo, še bolje odpusti jih brez pare dinarja. Nosili bodo slavo tvojega imena po vsej zemlji in bo vsakdo dejal: Boriški ban je junak! To ti bo častilo junaštvo.»

Vrnila se je devojka Roža, stregla je kumu in bratu s polnima vrčema, čula je kumove besede in zahvalila ga je zanje s prijaznim očesom. In še je sama govorila bratu: «Čuj me, boriški ban, in se mi ne ročaj! Odkar pomnim, poslušam ujetnikov železne okove in mile tožbe. Vajeno mi je uho žvenketa in ječanja, privadilo se mu pa ni in se mu ne bo nikoli. Vso dolgo vrsto let je bilo tako, poslušala sem in trpela. Danes je bilo vendar drugače. Nov, nevajen glas je zaječal iz globine, dosihdob je bil molčal. V srce se mi je zasadila tuga tega glasu. Koder grem, ne iznebim se je več iz čuta in spomina.

«Hej, to je bil on!» je viknil boriški ban in zaiskrile so se mu oči. «Hajdi, brate, da ga slišiva na lastna ušesa!»

Dvignila sta se z Dražičem kapetanom, preko veže in stopnic sta dospela na široko dvorišče, z dvorišča na cvetoči vrt. Na koncu vrta je kvišku molel okrogli stolp iz debelega kamenitega zidovja, ta stolp je služil za temnico.

Zahajajoče solnce se je upiralo v lino, globoko vsekano v zidovje. Iz dna skoz lino pa je prihajal glas in je tožil milo, kakor bi pel: «Žarko solnce zgoraj v lini, ali obsevaš in greješ tudi moj dom onkraj tihe Kolpe, in na domu ostarelo mojo majko? Ali mi majka še živi? Ali še misli name, na svojega edinca? Glej svojega sina v temnici boriškega bana dan za dnevom skoz sedem dolgih let. Koža mi je razpokala, po razpokah mi poganja mah. Omaгал sem pod železjem, preglodalo mi je vrat do žil, noge do kosti. Ni sedem nedelj ni šala tako trpljenje! Jaz sem molčal sedem let in trpel, dalj ne prenesem teh muk.»

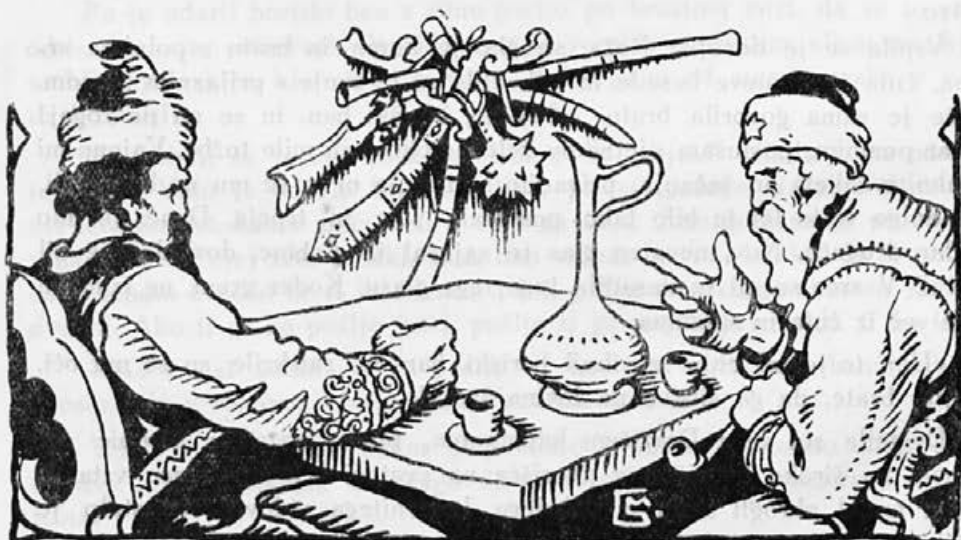
Zavekali so vsi ujetniki in zapelo jim je železje.

Molče sta se vrnila pobratima v dvorano.

Mrko je gledal boriški ban, gubal je čelo, da so se mu strnile košate obrvi in je dejal: «To je bil Mihajlo od one strani Kolpe. Sedem let je tiščal zobe, slednjič se mu je odvezal jezik. Nehala ga je trma.»

Molčal je Dražič kapetan; glavo je bil naslonil v roko, potrj je zrl predse v tla. Molčala je devojka Roža; strogo in očitajoče se ji je upiralo oko v brata.

Pa je boriški ban s pestjo udaril po mizi, dvignil je vrč. «Veselo, kapetan Dražič, veselo sestra Roža! Boriški ban je junak, da mu ni para v tej zemlji. Tako mi vere, jutri otvorim vrata temnici in izpustim vseh trideset sužnjev! Edino Mihajlo od one strani Kolpe, edino on mi ostane v stolpu kamenitem.»

VLADIMIR LEVSTIK:

„Jak, jak! Jaka junak!“

(Konec.)

Na jesen je imel Minkin kavkec že dolge črne peroti. Svetile so se kakor najlepša izpreminjasta svila. Mavrica v njegovih očeh je izgubila višnjevo barvo in je postala rjava, a Minka je trdila, da je tako še lepši. Izkratka, bil je krepak in zal mladenič in letal je — po Minkinih besedah — kakor orel! Če sta bila otroka z doma, je sfrčal v vas na potep. Neredko se je klatil do noči, a mrak ga je našel vselej na njegovem oknu.

Tedaj se je zgodilo nekaj čudnega v Jakovem življenju.

Lepega septembrskega dne je priletela v sadovnjak velika jata kavk in vran. Med njimi je bil tudi Kav, Jakov oče, in Kavka, Jakova mati, ki sta ga imela za mrtvega in sta ves čas žalovala za njim. Jaka je sedel baš na tepki ter urejal svojo zbirko peres in šivank. Roditelja sta ga takoj spoznala.

«Jak, jak!» je završnila mati. «Evo te, sinko zlati, nepozabljeni moj! Ni te snela muca, ni te pohrustal lisjak!»

«Kav, kav!» ga je pozdravil oče. «Kako si nama ostal živ?»

«Jak!» se je odrezal kavkec. «Dobri ljudje so me vzeli pod streho. Nič sile mi ni. Nak, nak!»

«A na domači smreki je bolje. Gorski veter ziblje tvoje brate, kadar skrijejo glave in se prepuščajo snu. Na poljih je polno žužkov in črvičev; v grmovju so ptičja gnezdeca s sladkimi jajčki... In z vseh strani vabi široka svoboda; tako daleč moremo leteti, da se nam niti ne ljubi. Daj, sinko, vzdigni se z nami!»

Roditelja in bratje so obletavali Jaka z glasnim krikom, da bi zbudili v njem potepuško strast. Nekaj nežnega, davno milega se je oglašalo v kavkčevem srcu.

«Daj!» ga je nagovarjal oče Kav. «Poleti z nami, da okusiš slast, ki jo čutimo mi, kadar prhne sedemsto črnih kril in se začuje pesem potujoče jate!»

In Jaka je razgrnil krila in se je spustil v zrak. Z zmagoslavnim vrisčem so ga obdale kavke in so zagnale pesem popotno...

A tedaj je stopila Minka na prag.

«Jaka!» je viknila. «Ostani pri meni! Ne leti ž njimi, prijateljček moj!»

In kavkec, ki je plaval že visoko nad hišo, je zdajci čudno zavpil; kakor da se je nekaj utrgalo... Srdito je predril obroč spremljajočih ga svojcev in se je spustil nazaj na drevo.

«Krrr!» so zavreščale kavke. «Vzdigni se, malopridnež, in pojdi z nami! Ne bodi svojemu rodu nezvest! Bodí mož, korenjak, jak, jak!»

«Nak, nak!» je kriknil odpadnik Jaka. «Ciganska družba mi je zamalo! Tu imam vsak dan dovolj sladkorčka, mlečka in kruhka maslenega; vaših bib pa še videti nočem, brrr! Po rokah me nosijo, na okencu spim, svetlih igračic imam, da ne vem, kam bi ž njimi... Ne maram se vračali v beračijo! In tudi preneumne ste mi. Fin kavkec sem postal, študiran kavkec; zdaj se učim za maturo, potem napravim doktorat; še malo in znal bom govoriti! Kadar je mali gospodek v šoli, brskam po njegovi mizi; pospravljam mu peresa, urejam zvezke in trgam domače naloge, če se mi zde zanič. Kavkec Jaka je učenjak, jak, jak! Na omari je založil Janko svoj novi francoski slovar; našel sem ga in se vsak dan učim iz njega. Sedemnajst listov sem že predelal, in česar se naučim, to iztrgam, da vem, do kod sem prišel. To vam je gospodski jezik! Parlez-vous français? Nak, nak, Quel tas d'idiots!»

To rekši se je obrnil in sfrčal Minki na ramo. Kavke so žalostno odletele.

«Bodí preklet!» je kričal stari Kav iz višine. «Krrr! Svoj rod si zajtil! Bodí preklet!»

In Jaka je skrtil glavo pod pazduho, kakor bi se sramoval. Več dni je bil nemiren in otožen; a sčasoma je pozabil, da so ga svojci zavrgli, ker se je odrekel lastne krvi. Utolažil se je.

A tudi kavk ni bilo več na sadovnjak. Tam na cerkveni strehi so se zbirale, da bi zletele v Egípet in Alžir; in nekega dne so prhnile s črnimi krili in so zapele pesem potujoče jate...

Jaka je ostal pri Seljanovih. Njegova samopašnost je postajala čedalje večja. Minka in Janko sta ga bridko oštevala, ker je tudi pozimi uhajal v vas, čeprav mu tam niso dajali ne jesti ne piti in so ga dražili s šibami ter lučali kamenje za njim.

«Preobjedel se je dobrega,» je govorila mati. «Lepega dne se vama potepe v široki svet. Kavka ostane kavka.»

In res je izginil, baš na svetega Nikolaja dan. Zmračilo se je, a Jakca ni bilo od nikoder.

«Kak maček ga je zadavil,» je trdila Minka jokaje. «Ubogi Jaka je mrtev!»

A Jaka je bil živ. Z našobljeno glavo in divjim pogledom je sedel na peči pri Žigonovem Tinetu, ki ga je zvalil v hišo in brž zaloputnil vrata. Da ne bi odletel, mu je grdež ostrigel repek in krasne črne perutnice. Vse Jakovo pihanje in kljuvanje je bilo zaman, in zdaj je sedel siromak kakor hrom invalid in je obujal kesanje in si ni vedel pomoči. Ne jesti ni hotel ne piti, pa naj je mali tat še toliko prigovarjal.

Tretji dan je ostal po naključju sam v izbi. Vsi so nekam odšli; na polici pa je ležal bankovec za pet dinarjev, ki ga je vzel Tinetov oče iz miznice, da bi poslal paglavca po žganje. Jakove oči so že ves čas mašče-

valno merile nanj. Kakor hitro je videl, da ni nikogar — smuk! je skočil s peči na tla, s tal na klop, s klopi na posteljo, s postelje na polico. Ko so se vrnili ljudje, je trgal Jaka poslednji košček petaka na dvoje!

Oča Žigon mu je hotel zaviti vrat; a Jaka ga je kljunil v ogniojek na prstu, sfrfotal na tla in v zmešnjavi ušel.

«Jaka baraba!» je vikal za njim malopridni Tine, ki so mu navijali uro.

«Jaka junak!» si je mislil pogumni kavkec in se je skrnil med drva, da ga ne bi našli. Ko je nevarnost minila, jo je ubral po vasi, da bi se vrnil domov. A joj! pristrižena krila ga niso nosila; klavrno je skakljal po cesti in kmalu so mu opešale noge. Ves nesrečen je počival na kamenu, kar zagleda sivega mačka, ki je potuhnjeno lezel proti njemu.

«Krrr!» je zavreščal v smrtnem strahu. «Zdaj je po meni!»

A tisti mah je prišla Grebenarjeva Metka, ki ga je dobro poznala. Vrla deklica je zapodila krvoločnega muca v beg, vzela kavkca na roko in ga odnesla k Seljanovim.

«Vidiš, nepridiprav, kako se godi potepuhom!» ga je oštela Minka, ko je zvedela žalostno zgodbo. «Ali boš zdaj ubogal?»

«Kav, kav!» je odgovoril Jaka in milo pogledal, kakor bi ji obljubljal poboljšanje.

In res se je držal pozimi doma, saj revež ni mogel nikamor; pa tudi zeblo ga je v visokem snegu, ki je odel zemljo. Najrajši je zdaj oprezal v kuhinji; tu je bilo toplo in vedno se je dobil kak priboljšek. Ako so ga pustili samega, se je zabaval z ropotom pokrovk, ki jih je metal s sklednika, in z žvenketanjem skodelic, ki jih je pobijal.

«Jaka, Jaka!» mu je grozila gospa Seljanova. «Če ostaneš takšen razbojnik, ne boš dolgo služil pri nas.»

Toda njena ljubljenca sta prosila zanj, češ, da je le iz obupa tako hudoben, ker so mu ostrigli peroti.

«Nu kako, Jaka?» je vprašal gospod Seljan, ko se je pripeljal o Božiču na dopust. «Ali so te naučili govoriti?»

«Nak, nak!» se je odrezal kavkec. «Pomalem gre; saj tudi ti nisi namah postal tajnik v ministrstvu. Za vse je potreba časa.»

«Spomladi začne,» je oče potolažil Minko in Janka. «Tudi jaz sem imel nekoč krotkega vrana. Prvo leto je samo krakal, o Binkoštih pa je nenadoma zaklical: Krokari!»

Minka je s koprnenjem čakala pomladi. Ko pa je toplo solnce pregnalo sneg, je imel Jaka bolj nujen opravke. Ves nemiren je postal, in zdajci so ga zalotili, kako znaša slamice, papirčke in razno suhljad v kotiček na vrhu podstrešnih stopnic.

«Jaka plete gnezdo!» se je prismejala Minka. «Jajčka bo nesel, mlađičke valil!»

A njeno veselje je bilo prenačljeno. Jaka je nekaj dni razkladal gra-divo in pihal na vsakogar, kdor ga je motil; nato pa se je otožno zamislil in spoznal, da iz te moke ne more biti velikonočnih potic.

Sadovnjak in gozd sta ozelenela in Jaka je spet zavlada nad okolico hiše. Cele dni je prebil na stari lipi v brezkončnih pogovorih s samim se-boj. Njegovi glasovi so bili časih kaj čudni; zdelo se je, da nekaj poiz-kuša, a kar ne more pogoditi pravega.

«Jak, jak!» se je menil prekrasnege jutra v maju. «Jak, jak! — A!» je pristavil nenadoma. «Jak! A! Jak! A!» Nato je umolknil. Čez minuto pa je povzel zmagoslavno: «Jak-a! Jaka! Jaka!»

«Jaka govori! Naš Jakec kliče svoje ime!» Otroka nista vedela od radosti kod ne kam.

Tudi Jaka je bil vesel. Kakor bi se postavljaj s svojim znanjem, ga je razkazoval brez konca in kraja. Tja doli do vasi se je razlegalo njegovo vpitje.

«Kav, kav! — Jaka! — Kav! — Jaka! — Jak! Jak, Jak!»

Ta lepa pesem se je sčasoma še bolj počlovečila in popolnila.

«Jaka, Jaka!» je zakričal nekoč z vrha dimnika. «Jaka ba-ra-ba!»

«To si prav povedal!» se je zasmel Janko.

A drugo nedeljo je kavkec preklical:

«Jaka lep!»

In kmalu potem se je glasilo:

«Jaka junak!»

Strme so ga poslušali vaški otroci. Meščani, ki so hodili mimo na izlete, so se ustavljali in čudili. Hiša je bila vedno polna znancev, ki so hoteli videti učenega kavkca. Vsi mali dečki so prosili Minko zanj.

Medtem pa so rasle Jaku nove peruti. Kakor hitro je mogel leteti, je postal spet nekdanji cigán. Takoj po zajtrku jo je odkuril proti vasi, tam je fofotal od hiše do hiše in se predstavljaj:

«Jak! Jaka baraba! Jak, jak! Jaka junak! Jak! Jaka lep!»

A resnično je bilo samo prvo!

Poletje je minilo v večni skrbi zanj. Njegovi potepi so zbuvali čedalje več pohujšanja. Klatil se je po vsej vasi, skakal skozi odprta okna, šaril po sobah in kuhinjah; nobenkrat se ni pozabil okopati v vedru, v katerem je imela Urša Regljačka pitno vodo! In Urša mu je prisegla maščevanje. Da bi ga ne bila!

«Jaka lep! Jaka lep!» se je hvalil grdobica nekega septembrskega jutra. «Jaka lep! Jaka junak!»

Tako govoreč je skrbno otrebil svoje peroti, zakaj bila je nedelja; nato si je segel zaporedoma z desno in levo nogo preko pleč in se počehljal po glavi. Ko je začutil, da je ves lep in zal, je brez slovesa razgrnil krila ter izgínil v vas. To pa ni bilo samo grdo, bilo je tudi pogubno.

Zvečer so ga prinesli otroci vsega obupanega in skesanega, z repom in perotmi obrezanimi prav ob živem mesu. Povedali so, da se je kopal v Uršinem vedru, pal v vodo in malone utonil. Okrutnica ga je sicer otela, zato pa je vzela škarje v roko. «Da bo mir pred njim!» je dejala.

Minka je zaplakala na glas, ko je videla neubogljivega kavkca tako bednega in pohabljenega. In Jaka? Sam Bog zna, kaj je premišljal tisto noč...

Drugi dan je turobno stopical po dvorišču. Leteti ni mogel več, še skakati ne. «Kav!» je žalostno kriknil za otrokoma, ko sta se odpravila v šolo.

Na povratku sta govorila vso pot o kaznovanem grešniku in ga pomi-lovala.

«Evo siromaka,» je rekla Minka, ko sta se bližala domači hiši. «Kako otožno pobeša glavo!»

In res je stal Jaka na bregu ter jima gledal naproti, pozdravlja je ju z nebogljenim trepljanjem svojih ostrizenih perotnic. A tisti mah se je zgodilo — — —

«Joj!» sta zavpila Janko in Minka oba hkrati.

Nekaj velikega, sivega je bliskoma šinilo iz višine in pokrilo ubovega Jakca, ki je presunljivo zavreščal. In črno perjiče je zletelo izpod razbojniških krempljev na vse strani...

«Skobec!» je viknil deček in zalučil kamen. «Stoj, lopov, stoj! Ho-oj!»

A že se je vzdignil krvolok in odplul s svojim plenom proti temni goščavi. Kakor v posmeh mu je štrlel izpod sivega života črni Jakov repek...

«Skobec ga nese!» je zajokala Minka in vrgla bratu roke okrog vratu. «Mojegega zlatega, dobrega kavkca!»

Tisti trenutek je izbrisal vse neštevilne Jakove grehe. Nihče ni več pomnil njegovih potepov, tatvin, raztrganih zvezkov in odnešenih naprstnikov. Zakaj storilec teh grozodejstev je bil mrtev. Kruti skobec je odnesel poredneža v najvišjo smreko na gori ter je razsekal njegovo še živo telo z ostrim kljunom na vroče, krvave kose, ki so izginili v lakomni golt...

Minka je napisala očetu pisemce, da mu potoži usodo svojega ljubčka.

«Kdo ve?» je govorila še dolgo. «Morda pa Jaka ni mrtev. Nemara je ušel in živi, a ne najde domov. Venomer se mi zdi, da se mora vrniti.»

A Janko ne veruje v takšne čudeže. On pravi, da preostane samo še ustreliti skobca — če bi Janko imel puško in če bi skobec prišel na izpregled. Toda puške ni, morilec se ne pokaže; Janko pa hodi v gimnazijo, piše naloge in strelja v njih kozle. Tudi to je nekakšen lov!

O Božiču je Jaka sam potrdil svojo smrt. Minka je ležala v posteljici in spala. Sredi noči se ji zazdi, da vidi kavkca, kako hodi po znožju in preži nanjo, kdaj pokaže nogo, da bi jo uščenil v palec.

«Jaka!» je vzdihnila. «Mari si se vrnil? Nazaj si prišel?»

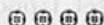
«Nazaj?» je zategnil Jaka z grobnim glasom. «Tega pa že ne, nak, nak! Jaz živim zdaj v ptičjem rajju, ki je v sredi votel, kroginkrog pa ga ni. Tam sije solnce ponoči, drevesa rasto s koreninami navzgor, hiše stoje na dimnikih, bibe lazijo po hrbtu, mačke letajo, kavke plavajo kakor na zemlji ščuke. Pusto je v naši deželi, krrr! In preteto sem jezen nate in na tvojega brata. Vidva sta kriva, ki sta me učila človeških navad. Posebno ti! Da me nisi klicala, ko sem hotel s črnimi brati, ne bi bil hodil k Urši v vas; da se nisem kopal v Uršinem vedru, me ne bi bila ostrigla; da nisem bil revež ostrizen, bi bil skobcu ušel. Pogubila sta me, ker sta me izneverila mojemu rodu. Vsak naj se drži svoje lastne svojine, človek, ptič in štirinoga žival... Hud sem nate in sem prišel, da se ti osvetim.»

Minka je v strahu pomolila nogo izpod odeje, a Jaka jo je krepko uščenil v palec in izginil. Še se je zdelo deklici, da ga sliši z omare: «Jak, jak! Jaka junak!» A to je bilo prevara; v sobi ni bilo nikakega kavkca, nego le molk in tema.

«Nikoli več kavke v hišo!» se je utogotila mati, ko je Minka zjutraj povedala svoje sanje. «Nočem, da bi se ti zmešalo.»

A tudi Minka in Janko sta obljubila, da hočeta poslej spoštovati najdražje, kar je dala priroda živalim: široko, brezmejno prostost.

«Nihče ni srečen, kdor se odtuji svojemu rodu!» je rekel gospod Seljan, ko je prišel spet na dopust. «To je nauk iz zgodbne porednega kavkca.»

Cigani.

Za cigani vse zija
kamor pot jih pripelja.

Ljudstvo res o nas se meni,
da smo slabi, nepošteni,
potepuhi, uzmoviči —
a po krivem nas sumniči.

Mi le svet ravnamo:
Kjer imajo kaj odveč
sebi kaj od lega damo,
da blaga na enem kupu
ne nabere se preveč.

Fr. Ločniškar:

IVAN ALBREHT:

Bogata kmetica in njena hči.

Zivela je nekoč bogata kmetica; trije hlapci so ji opravljali živino v hlevu, tri dekleta so vedno delale pri hiši. Košato je gospodinjala in v mleku je kopala edino hčer.

Lepa je bila hčerka ko roža, v enem samem dnevu vzraščena. Pa je prišla tam mimo siromašna žena. Slabotno dete je nosila v naročju in je jokala, ko je potrkala na hišna vrata.

«O, prosim vas, dobri ljudje, dajte par kapljic mleka detetu, siroti. Ves božji dan že hodim z njim, ves božji dan ničesar ne dobim.»

Dekla, ki je bila ravno v veži, je že prinesla skodelico mleka in ga je hotela dati ubogi ženi, ko je prihrula oblastna gospodinja proti njej.

«Tako se torej pri nas godi, kadar nimam povsod oči?!» je zakričala in je udarila deklo po roki, da ji je padla skodelica z mlekom na tla. «Pri tej priči se mi poberi od hiše!»

Dekla je prestrašena odšla, a gospodinja je še huje rentočila:

«Kdo te je dal, zaléga beraška! V mleku kopljemo pri nas edino hčer, ti pa glej, da mi izgineš izpred oči!»

Uboga mati je zajokala in je počasi šla proti vratom, kmetica pa je še vedno vpila:

«Raje vidim, da se mi hči živa posuši, predno bi se imela pasti z mojim premoženjem beraška nadloga!»

Mati z detetom se je vstavila na vežnem pragu:

«Le molči mi, prevzetnica! Ne voščiš življenja detetu nedolžnemu, pa vošči zlo edini hčeri! Še danes boš, klevetnica, gorke solze pretakala!»

Ženica je odšla. Še parkrat je zavpila kmetica za njo, potem je šla pripraviti kopel svoji hčeri. Sladko jo je poklicala:

«Le pridi, golobičica, kopel je že pripravljena! Se z mlekom boš okopala, da boš ko roža, liliija; da boš ko v rani zori cvet, najlepša izmed vseh deklet.»

Smehljaje stopi v kopel prevzetna hči, a takoj se smeh ji v solze spremeni.

«O, mati, kaj je danes v kopeli? Po vsem životu me boli.»

In predno mati odgovori, že zopet tarna edina hči:

«O, kaj je danes v kopeli, da prav pri srcu me boli!»

Mati prestrašena prileti, ko iz kopeli spet kliče hči:

«O, kje ste, kje ste, mati vi, da vas ne vidijo moje oči?! Kroginkrog mene je sama noč —»

Vsa zgrešna mati kliče hčer in jemlje jo iz kopeli, a predno jo dene na posteljo, se hčerka živa posuši.

Pust.

«Vsak kristjan nori enkrat v letu,» je poročal neki Turek svojim sovernikom, ko se je vrnil iz Italije, kjer je prebil pustno dobo. In res so pustne šege najbolj razširjene med krščanskimi narodi. A motili bi se, ako bi trdili, da jih je krščanstvo vpeljalo! Kakor po večini vsi krščanski prazniki, imajo tudi pustne navade svoje korenike v paganstvu. Naši paganski pradedje so tudi častili svojega pusta: Kurenta. Ko se je začela stara, betežna zima bojevati z mladostno pomladjo, se je mlado in staro naki-

tilo z vsemogočim zelenjem, prirejalo vesele plesne in darovalo bogovom. Katoliška cerkev je sicer v začetku hotela zatreti te norosti — a končno jih je dovolila, ker so bile preveč vkoreninjene v ljudstvu.

«Karneval» se je že v zdavnih časih najbolj častil v Italiji. Iz vseh krajev sveta so hodili bogataši gledat v Italijo znameniti «corso», — obhod šem, našemljenih konj in pestro okinčanih vozov.

Svoj višek so dosegli «corsi» v dobi katoliškega preporoda v prvi polovici 18. stoletja. Tridesetletna vojna pa je tudi temu času dala znak večje resnosti; čeravno se je pust v 19. stoletju spet skušal razmahniti; — do prejšnje veljave ni več prišel. Ponajveč, da si privoščijo ljudje v zadnjem pustnem dnevu nekoliko veselja, ki se v posameznih deželah različno izraža. Po nekod se našemijo in taki obiskujejo znance, se udeležujejo plesnih zabav ali pa razsajajo po ulicah. Na Francoskem pa ženejo po ulicah mastnega vola, ki je ves okrašen s pisanimi trakovi in ki ima pozlačene roge. Ko je razposajenost šem, ki ga vodijo, na višku in ko se že bliža večer, peljejo vola v klavnico, kjer ga ubijejo.

Razposajeno vpitje in norenje traja skoro povsod vse do pepelnice srede. In še tega dne ne poneha popolnoma.

Na Španskem se tega dne šele začne pravo norenje! V Madridu se odpravijo meščani na trate zunaj mesta; tam se utaborijo kakor cigani, zagnetijo ognje in kuhajo med petjem, vpitjem, hreščanjem dud in brenkanjem kitar. Ko se bliža solnce zatonu, pa pokopljejo slanika, kakor pri nas pusta: štirje možje neso na nosilnici malo rakev v kateri se nahaja slanik. Za nosilnico hodijo šeme, ki pojejo žalostinke. Ko se sprevod približa kanalu, nagnejo nosilci nosilnico — in rakev s slanikom zdrсне v vodo.

Z R N C A

KLETVINA.

Preklinjevanje je znamenje surovega človeka. Kadar čujemo preklinjevalca, takoj vemo, da je to človek surovega in umazanega srca. Človek, ki je blažega srca, ne bo nikoli preklinjal, ker se mu bo kletev zdela grda. Mlademu sv. Alojziju se je kletev tako gnjusila, da je omedlel, če je slišal kleti. Ravno to se čita o sv. Stanislavu Kostkiju. — Tudi neolikanje je preklinjevanje; kdor kolne, kaže, da ima malo olike, vsaj srčne olike mu manjka. — V vseh državah so začeli boj preklinjevanju. V Jugoslaviji kaznujejo javne preklinjevalce z zaporom; tudi Italija izkuša iztrebiti to napako. V Padovi in Benetkah vidiš postajah in gostilnah napise: «Kdor preklinja, sramoti sebe in svojo domovino.»

I. Soklič.

NEKAJ O NIKOTINU.

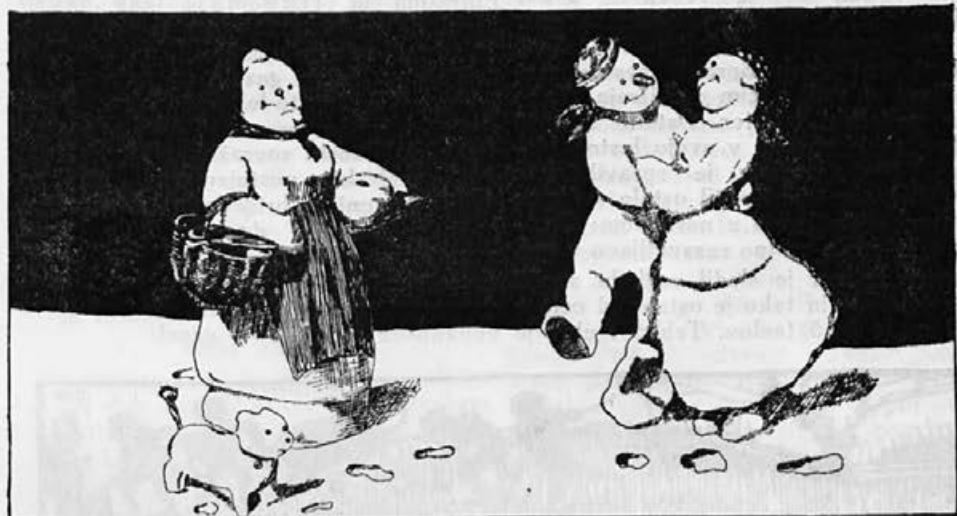
Imel sem sošolca, ki je bil v šoli eden prvih, poleg tega pa močan kot hrust.

Udal se je pa kajenju in veliko kadil. In ko smo nekoč prišli s počitnic nazaj v šolo, ga ni bilo med nami. Ležal je doma težko bolan. Pri mnogih zdravnikih je iskal zdravja, celo na Veliki Lošinj se je podal, pa vse zastonj. Slednjič je prišel k izkušenemu zdravniku, ki je spoznal, kje tiči njegova bolezen: s kajenjem si je mladenič pokvaril želodec in črevesje; ako hoče ozdraviti, se mora popolnoma odpovedati tobaku. — Mladičnik je ubogal in ozdravel. — V tobaku strup zelo škoduje, posebno mladim, marsikatero mlado življenje umori nikotin. — Tobak pa naredi, posebno sedaj v času druginje in pomanjkanja, tudi veliko škodo — žepu.

I. Soklič.

MAČKA PRI STARIH EGIPČANIH.

Mačka je bila starim Egipčarom sveta in nedotakljiva žival. Boginja Isis se je baje nekoč izpremenila v mačko — a potem je bilo v Egiptu mnogo miši in samo mačke, ki so jih imeli nenavadno

P U S T V S N E G U

dosti, so zabranile, da se niso miši preveč pomnožile. Če je pri kakšni hiši mačka poginila, so si dali vsi domači v znak največje žalosti ostriči lase in obrvi. Balzamirano mačko so hranili v posebnem svetišču. Kdor je mačka ubil, — četudi morda nehote — je bil obsojen na smrt. Nekoč je pljunil visok Rimljan na cesti na mačko in razkačeno ljudstvo ga je na mestu razsekalo. Perzijski kralj Kambises je dolgo oblegal mesto Pelusium. Ko je zvedel, v kakši časti je mačka pri Egipčanih, je prišel na posebno misel. Odredil je svojim vojakom, naj si vsak privede na roko živo mačko namesto ščita, in potem je mesto napadel. In res, ko so egipčovski vojaki zagledali mačke, se niso upali na sovražnika niti s puščicami niti s sulicami, ker so se bali raniti mačke. Mesto se je vdalo, na kar je Kambises posadko pomoril, mačke, svoje pomočnice pa potopil.

RAZBITA SVETILJKA.

Prebivalci Pekinga so se nekoč pritožili nad temo, ki je vladala ponoči po cestah njih mesta. Šli so k policijskemu mojstru ter rekli: Pomagaj nam. Zvečer ni mogoče na cesto brez nevarnosti za telo in življenje. Policijski mojster, ki je bil že sit teh stalnih pritožb, je dal poklicati načelnika za občinska dela ter mu dal nakaznico za milijon zlatih taelov. Spravi cestno razsvetlavo v glavnem mestu v red — je rekel, — a kar najhitreje. Načelnik za občinska dela je dal prvemu uradniku 500 tisoč taelov ter rekel: Spravi cestno razsvetlavo v red, a čim najhitreje. Tako hoče policijski mojster. Ostalih 500.000 taelov pa je spravi v svojo lastno blagajno. Prvi uradnik je spravi zase 250.000 taelov ter izročil ostalo svojemu vrhovnemu inženjerju z naročilom: Spravite s to vsoto cestno razsvetlavo v red. Vrhovni inženjer je sledil vzgledu svojih predstojnikov in tako je ostalo od celega milijona le še 5 taelov. Teh 5 taelov je

prišlo končno v roke nekega občinskega delavca. Ta je zabil pred hišo policijskega mojstra v tla kol, postavil nanj skodelico z oljem, v katerem je plaval steni, prižgal slednjega ter odšel veselo domov, ko je izvršil svojo nalogo. — Slučaj pa je hotel, da je prišel v isti noči neki izstradan berač do dotičnega kola. Splezal je na kol, izpil iz skodelice gorke olje ter še oblizal steni. Prišla je tudi svinja ter se pričela drgati ob kol. Nato je pričela kopati zemljo krog kola, ki se je prevrnil ter ubil svinjo. Naslednjega jutra je zapazil policijski komisar mrtvo svinjo ter razbito svetilko. Ves razjarjen je ukazal svojemu prvemu uradniku, naj preišče, kdo je vprizoril atentat na cestno razsvetlavo. Uradnik je povelje izpolnil in kmalu se je izkazalo, da je vsega kriv delavec, ki ni dosti globoko zabil kola v tla. Prebivalci glavnega mesta pa so begali še naprej v temi po cestnih ulicah ter zabavljali na uboega delavca, ki jih je oropal cestne svetilke.

LOV NA GAZELE V MEZOPOTAMIJI.

Angleški častniki v Mezopotamiji so vpeljali čuden lov na gazele: lovijo jih s pomočjo avtomobilov. Skupine dveh do treh častnikov, oboroženih s puškami, prodirajo po puščavi proti Eufratu, pa se že po kratkem času povrnejo s plenom. Navadno lovijo rajši samce, ker je lov na le-té zanimivejši: samci se namreč ne dajo tako lahko ujeti kakor samice. Med Eufratom in Tigrisom je tako veliko gazel, da se že kratek lov, ki traja samo 20 minut, gotovo izplača. V kako velikih čredah se klatijo gazele po puščavi, se lahko vidi iz te-le dogodbice: Neki angleški letalec je nekoč javil, da prodirajo velikanski sovražni roji iz Samare proti angleškim postojankam. Nato so dobile 2 topniške brigade in 1 konjeniška brigada povelje, da prodirajo proti sovražniku. Boj pa ni bil hud, kajti sovražnik je takoj zbežal na vse strani: domnevni sovražniki so bile namreč velikanske množine — gazel.

KOTIČEK MALIH

VEČERNA MOLITEV.

Pojmo spat,
 Bog je zlat.
 Pojmo gledat
 na gorice,
 na stezice,
 kaj Marija dela.
 Bele ročice umiva,
 dušice napaja,
 v svet jih raj posaja.
 Svet Peter z Rima,
 od svetega raja
 ključe ima.
 Odpri še našim,
 da bomo šli k vašim.

Vukosava Kumar,

učenka II. razreda v Škednju, slišala od
 Milke iz Rakeka.

SVETI VEČER.

Kako lepo, kako milo doni ta beseda:
 »sveta noč!« Kako milo je človeku pri
 srcu, ko začuje domače zvonove! Kako
 srečen je človek, ko se vrne med svojce!
 Ko sem zagledala svojo ljubo mamico,
 sem zaplakala. Bratci so mi napravili
 velik praznik. Mamica nam je naredila
 lepo drevesce. Po večerji sem igrala lepe
 igre in opolnoči sem šla k sv. maši. Pri
 sv. maši so peli krasno; zdelo se mi je,
 da živim v pravljici. Ko sem šla iz cer-
 kve, sem pogledala proti nebu in vzklik-
 nila: »Kako lepa si sv. noč! Slava Bogu
 na višavah in mir ljudem na zemlji!«

Vera Bisail

iz Kobarida, I. gim. razred v Idriji.

MOJ VRT.

Na mojem vrtu je skoraj vse zeleno.
 Vesela sem, ker že cvete naša breskev;
 tako lepo se ji razvijajo cveti.

Tudi naši nageljni še vedno cvetejo od
 lanskega maja. Ko sem šla popoldne na
 vrt, sem zapazila popke na črešnji.

Neka deklica mi je povedala, da je po

drugih vrtovih še vse pusto in prazno.
 Jaz sem rekla, da komaj čakam, kdaj bo
 prišlo poletje, ker je po vrtovih, travni-
 kih in njivah lepa zelena trava. Tudi
 mandljevec je ozaljšan z lepim belim
 cvetjem.

Lidja Sancin,
 Škedenj, V. razred.

GOLOB IN LISICA.

Nekdaj je bil golob, ki je imel svoje
 gnezdo na visokem hrastu. Ko so dobi-
 vali mladiči že perje, je prišla k njemu
 lisica in mu rekla: »Dovoli golob, da ti
 pojem mladiče; sicer pojem tebe z njimi
 vred.« Golob se prestraši in zmeče mla-
 diče pred lisico. To se je zgodilo večkrat.
 Ko je golob zopet enkrat sedel na svojem
 gnezdu, pride k njemu ptič in ga vpraša,
 zakaj je tako žalosten. Golob mu pove,
 da bo prišla spet lisica k njemu in mu
 bo pojedla mladiče. Nato mu reče ptič:
 »Ti si bedak, zakaj jih pa daš? Reci
 lisici, naj gre sama na drevo ponje; ona
 ne bo storila tega, temveč bo odšla, ker
 ne zna plezati.« Ko pride lisica, ji res
 reče golob: »Ako hočeš jesti pečenko,
 pridi gor k meni.« Lisica videč, da ji
 golob noče dati mladičev, ga povpraša,
 kdo mu je nasvetoval kaj takega. Golob
 ji odgovori, da tisti ptič, ki ima gnezdo
 tam pri vodi. Lisica odide takoj tja in
 vpraša ptiča, zakaj ima svoje gnezdo baš
 tam v največjem vetru in kaj stori tedaj,
 kadar piha veter. Ptič ji odgovori: »Ako
 veter piha z desne, se obrnem na levo,
 kadar potegne z leve, se obrnem na
 desno.« »Kaj pa napraviš, ako potegne
 veter iz vseh strani?« ga vpraša nato
 lisica. Ptič ji odvrne: »Tedaj denem
 glavo pod peroti.« In bedak ji nokaže,
 kako to napravi. Lisica pa zgrabi ptiča
 in mu reče: »Drugim si znal pomoči, a
 sebi ne znaš.« In ga poje.

Filip Semič,
 učenec III. razr. ljud. šole v Št. Vidu
 pri Vipavi.

SIBIRSKA.

Sinoči, ko smo se vsi drenjali okoli našega ognjišča, ki ga imamo v teh dolgih, zimskih večerih iz srca radi, sem izvedela, da živi v Sibiriji deček, ki je čudne reči doživel. Ker bi rada to čudovito zgodbo otela pozabljivosti, jo hočem spisati in poslati Novemu rodu, da jo spravi v kak prazen predalček.

«Bilo je onega leta, ko so pozimi vrbe na peči rastle ko je bil led tako sladak, da se je lahko rabil namesto sladkorja, ko so o Božiču cvele jabolane. Pomladi onega leta, ko sem bil jaz že precej velik fant,» — tako pripoveduje deček — «ko je bil moj oče še prav majhen in ko mojega deda niti še na svetu ni bilo — v oni pomladi torej se odpraviva oče in jaz orat na našo njivo, ki je bila kake štiri centimetre oddaljena od našega doma. Napregel sem vola in hajd proti naši njivi. Pred menoj je tekkel naš psiček Nebodigatreba, za menoj pa korakal moj oče; ker je pa oče delal jako majhne korake, je kmalu ostal daleč za menoj; počakam ga in da bi ne zaostajal, se moja bistra glavica domisli nečesa: vtaknem očeta v volova uha. Tam je sedel kakor na tronu. Dam mu bič v roke in veselo je gnal vola naprej.

Medtem je psiček bežal naprej in legel kraj ceste. Tam nekje je morala biti naša njiva. Toda — glej čudo, njive ni nikjer! Iščem, iščem njivo, iščem jo do poldne.

Oče je postal lačen in me začel milo prositi, naj grem domov ker njivo je najbrže jastreb odnesel; zato jaz le iščem dalje. Nesreča je hotela, da sem brcnil psa, da je odskočil daleč od nas. In glej ga šmeta! — pod psičkom sem našel njivo. Ko je psiček ležal, nama je njivo zakril in še celo košček — psičkovega repa je ležal na sosedovi njivi.

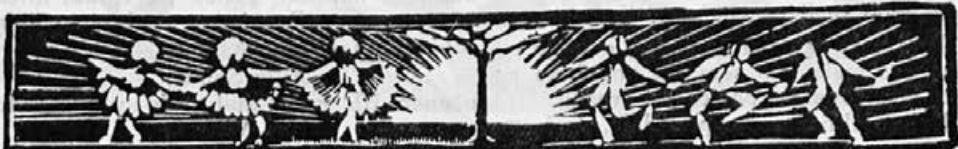
Ko sem končno srečno našel njivo, preorjeva z očetom ter se naposled veselo vrneva domov.

Cucek Ljudmila,
učenka VI. š. l. v Košani.

MASČEVANJE.

Jamčev Jože je našel v gozdu na visoki bukvi gnezdo sov. Šel je domov po vrečo, da bi vanjo pobral mlade sove. Drugi dan se vrne k bukvi z vrečo pod pazduho, potegne si klobuk na oči in začne plezati na bukev. V gnezdu sta bili dve lepi mladi sovi. Zagrabi prvo sovo, takrat, zaskovikata obe sovi hkratu. Jože pa začuti na vratu strašno bolečino. Nekaj ga je zagrabilo tako močno, da se mu je pocedila kri, zgubil je ravnotežje in padel z vrečo vred na tla. Stara sova je namreč slišala skovikanje mladih sov, priletela je prav tiho, zagrabila je Jožeta z vso silo za vrat tako da mu je odtrgala z močnim kljunom kos mesa. Ničesar si ni zlomil, a pretresel se je tako močno, da ni mogel na noge, kri pa mu je curljala iz rane. Drvarji so ga nesli domov. Jože je moral ležati delj časa. Oče je bil zelo v strahu in je s pestmi grozil sovam rekoč: «Le čakajte hudobe sove, vam bom že pokazal! Malo je manjkalo, da mi niste sina pokvarile.» Šel je k poljskemu čuvaju prosit puško, da bi z njo ustrelil sovo, ki je njegovega sina tako ranila. Poljski čuvaj mu je posodil puško. Šel je vesel v gozd pod bukvo in čakal sove z nabito puško. Sova je priletela v gnezdo, on sproži, strel v puški pa je bil star naboj in kroglja ni zletela v sove, ampak je s strašnim pokom raznesla puško, ga ranila v roko in vrgla ga je daleč proč od bukve. Obležal je na tleh. Prestrašil se je, da ni mogel niti na noge. Na njegovo stokanje so prišli drvarji in ga peljali domov. Po poti je žugal vedno še sovam: «Jaz vam bom že pokazal!» Sedaj sta ležala oba s sinom doma in premišljevala, kako bi uničila sove. Ko sta se pozdravila, sta vzela veliko žago in sekiro, šla sta k bukvi, kjer je imela sova gnezdo in jo podžagala. Bukev se je podrla in gnezdo je palo na tla, a sove so bile že dorasle in so odletele.

M. Dolgan, Studeno pri Postojni.

Z A K R A T E K Č A S.

Kvadrat.

Priobčil Briščak Stanislav pri Sv. Jakobu.

a	a	a	e	Neka vrsta oglja ;
e	l	l	l	žival ;
o	o	o	o	ker ima vsak človek ;
s	š	t	t	rastlina.

Iste besede čitaj v navpičnih vrstah.

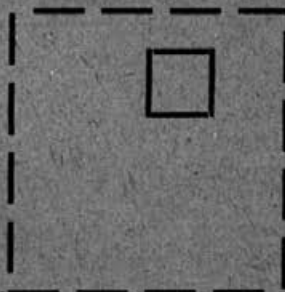
Križ.

Sestavila Kranjc Antonija pri Sv. Ivanu.

		1	2			
			o	o		
			o	o		
1	m	m	v	k	k	a
2	v	s	v	a	r	r
			r	a		
			l	l		

Premeni črke, tako da čitaš od 1 navzdol in počez ime mesta na Ruskem, in od 2 pa prebivalca vasi Lokve na Krasu.

Geometrijska uganka.

Ta podoba, ki jo sestavimo s pomočjo žveplenk, znači hišo, krog hiše ograjen vrt. Hišni gospodar je umrl in zapustil vrt petim sorodnikom. Razdeli zemljišče s pomočjo 10 novih žveplenk na 5 enakih delov, ne da bi risbe razdrl.

Besedna uganka.

Sestavila Nada iz Sv. Ivana.

Črke tri — drevo polno on podpira — k tretji dve prideni — pazi, da pod nogo se ne vdira — k šesti še dve novi — za god si veduo ti želiš — združi skupaj — ime knjige ti dobiš. — Narobe čitaj besede te — vsaka nekaj ti pové.

Razpisuje se primerna nagrada za rešitelja, ki reši vse uganke, in ki bo izžreban. Izžrebani rešilec geometrijske uganke bo še posebej nagrajen.

VSEM KOTIČKARJEM IN NAROČNIKOM

se naznanja, da naj pošiljajo prispevke za »Kotiček« na naslov uredništva in ne uprave; denarne pošiljatve in naročilna pisma pa na upravo in ne na uredništvo. Oba naslova se nahajata na drugi strani ovojne strani »Novega roda«. — Rešilci uganek naj pošiljajo rešitve na navadnih dopisnicah in ne v pismih; poštnina je draga! - Kdor je prejel list na ogled, in ga ni vrnil, se smatra kot naročnik.

REŠITEV UGANK V 1. ŠTV. „NOVEGA RODA“

Voščilo:

Svobodno, — ranljiv, — enot.o, — čeden, — nebo, — ost — le. — Srečno leto
novo

Besedna naloga:

Soča, orel, čelo, aloa.

Risarski nalogi:

- 1) Od 6-1-5-4-8-6-5-8-7-6-2-7-3-8.
 - 2) Od 1-2-3-5 (na desno) -6-7-8-4-1.
-

Prav so rešili:

V Kobaridu: Štrukelj Avrelija, Uršič Rožica in Mirko, Urbančič Olga.
V Rojšanu: Pahor Danilo, Švab Milan.
V Vedrišanu: Marinič Angela.
V Trstu: Kocijandč Marij, Cesar Josip.
Pri Sv. Jakobu: Vrčon Danica, Samarin Adolf, Kočevar Amalija, Petrič Viktor, Štekar Albert, Vrtovec Karel, Bidovec Ferdinand, Medved, Carnelli Kornelij, Morel Rudolf, Moser Kristina, Pahor Vida, Vrh Olga in Pavla.
V Grgarju: Miljavec Marija.
V Postojni: Perko Andrejina, Perko Leon, Bizjak Ivan, Volič Armido, Marinič Stanko.
V Kalu: Čus Margerita, Mlekuz Pavlina.
V Zatočninu: Škerl Hanibal.
Pri Sv. Ivanu: Race Danilo, Germek Nada, Kranjc Antonija.
V Idriji: Rupnik Frančiška, Kaučič Hilda, Skok Zinka.
V Novakih: Flander Janko in Marica.
Na Proseku: Kocbek Vera.
Na Katjnarji: Spetič Maksim.
V Dutovljah: Živec Božidar.
V Kazljah: Vran Zorka.
V Lozicah: Žvanut Vida.

Izžrebana je bila:
Urbančič Olga
iz Kobarida.

Prejela je v dar:
Škattjico
za ročno delo.